

ПРАВИЛА СВ. СИМЕУНУ СРПСКОМ.

из вучитрнског пролога исписао

Милош С. Милојевић.

Пре две године преко једног доброг пријатеља, откупили смо од једног свештеника вучитрнске нахије у Правој-Старој-Србији: Пролог на који писан. Од тога за целу годину пролога, сачувало је се још само 162 листа у XXIII свешчице, међу којима пема целе VII. свеске. Па и овај остатак у XXII свеске, није се сав и потпун сачувао, но му недостају многи листови у свескама.

Познато је, да су све наше — као и у осталих — рукописне старине, па биле оне на пергаменту или хартији, подељене у свешчице, а свака та свешчица има по 8 листа. Од овог правила увек су и скоро у свима књигама и из сију времена, одступале прве свешчице, које су имале по 10 и по 12 листа у себи. Скоро су увек имале по 10, а по 12 само у томе случају, ако је ма која свеска у књизи у себи превишавала број 8. Пошто је у нашој стариници нађено у XI. свесци 9, а у XIV. 10 листова, то је извесно: да је I. свезка ове старине имала 12 листова, од којих се до данас сачувало само 5, а 7 је пропало. Од осталих свешчица неке су изгубиле по један лист, као: II., V., XVI., XIX. и XXII., неке по 4, као: IV. и XII., неке и више од пола као напоменута VII.,

те тако нема још, међу нађеним свешцијама, свега 29 листова. Кад би и ова штета, и ако је огромна и врло важна била, могло би се којекако и прегорети; али кад се зна, да сви овакви Општи Прологи па и на четвртини имају по својих 36 свезака, што са првом свешцијом од 12 листа износи по 376 листа, онда је огромна и непрежалима штета, што ова стариница у место обичних 376 до 400 листа броји само 162. Дакле је скоро три пута више изгубљено него што је сачувано. За нас је још већа несрећа и штета та, што се из свега укупног види, да је овај Пролог писан руком нашег првог књижевника у православљу; руком нашег Равноапостолног просветитеља и учитеља св. Саве. —

Изгледина писмена и речи, карактеристика пергамента, начини излагања мисли, особености српског старог језика из доба Немањића и све укупно узето показује, да је ова стариница чедо прве четвртине тринадесетог века. Сам садржај показује: да је ова књига писана пре смрти св. Саве, или бар никако не доцније од годину дана после његове смрти. То се нарочито огледа у правилима светаца. Међу њима је св. Симеун, док св. Саве нема, и ако је онај месец, у који спада дан његова спомена, цео целцат.

Друга му је важност за нас, као и за сваку православну цркву, и та, што је наш Немања, или св. Симеун, одмах увршћен у свеце и то опште, и што је за таквог признат општом православном црквом. Да то доиста није било, не би га увршћавали у Општи Пролог, већ би га одвојено, као и многе наше друге свеце неприпознате општом православном црквом, уврстили међу своје месне и засебне народне светитеље.

Што се тиче доба, из ког је ова наша врло важна старина, ту нема никаквог спора, да доиста није из прве трећине XIII. века. Укупних тих 162 листа, што су сачувани са свим оним што је на њима, обарају сваку сумњу и сваку противну мисао и навод. А што се тиче онога навода, да је ту старину писао наш први у православљу просветилац, Равноапостолни св. Сава, о томе би се могла која на рачун сумње казати. Но све што се каже и што се наведе држимо, а и уверени смо, да ће пасти. За то нам дају јамства саме речи у правилу св. Симеуна и саме по неке изреке, које је могао над гробом свога опа изрећи само св. Сава авише нико.

Што се тиче напоменутих правила, о њима можемо ово троје казати, и то :

- 1., Да их је у овој књизи сачувано свега само 51.
- 2., Да се коренито и скоро у свему, и ако се многа у гдекојим изрекама слажу, разликују од напечатаних у нашем Србљаку, и да их има и таквих, каквих у споменутом Србљаку и нема.

3., Да је ових правила било много више и то по свој прилици још најмање на $3\frac{1}{2}$ листа, дакл још 51. ако не и више што се види из 12 свеске, од које нема почетних 8 листа, и на којој су тако рећи тек у почетку правила вавилонским мученицима. Држимо да се и по себи разуме, да су ова сачувана правила на XI. свесци, као што наведосмо пропала у XII.

Сва сачувана и овде преписана правила смештена су на $3\frac{1}{2}$ последња листа XI. свеске. Да ова нису свршена потпуно се види из свега, а да их је од прилике још најмање овогико било, такође се види из напоменутих

правила оним мученицима и реда у времену излагања правила општегодиšњим свецима.

Што се само језика тиче, као и правописа и т. д. он ће се видети кад се овај највернији препис ових правила наштампа. О томе говорити била би ствар са свим сувишна. Но у главноме може се казати ово:

Да је у целом овом делу, а не само правилима св. Симеуна, језик месни српски, или тако звани неманићки. Језик наше Праве, тако зване сада Старе Србије, који је скоро таки исти — изузевши исквареност турским, грчким, арнаутским, цинцарским и у неколико татарским језиком — до данашњег дана сачувао готово у целој Правој Србији. У целом делу писало се ъ свуда и на свима оним местима, на којима се и данас тамо изговара као јотировано є. Писало се ъ свуда правилно и на свима местима, на којима се још данашњег дана изговара као двогласник састављен из кратког а и є. Пише се свуда и на сваком месту правилно и како треба двогласно оу у место старијег ж — јуса — а тако га и дан данашњи изговара већи део Призренске, тетовске и дибарске нахије, т. ј. нахије, које састављају средсреду тако зване Старе Србије, а срце Неманићке државе. Нема никаквих носних полуљудских и полуживотињских звукова као ю, је и т. д. простих и јотированих, што покazuје узвишенији ступањ народног развитка у језику у оно доба. Нарочито се ово огледа у престави оног гласа, који се обележава са старим ы. Оно и ако је поизретка и погдегде у целој књизи употребљено; употребљено је више као случајност и ошипка пера, а не као пужна и права потреба. Тако је ошипком пера и као

случајно употребљено прастаро српско доћириловско ѕ у место данашњега є, што се огледа у правилима св. Петке и т. д. Писмо а, где је требало као просто, остало је тако, а где га је требало јотирати, оно је правилно и како вала и треба јотирано.

Оволико држим да је требало казати о овим правилима, а више ће се видети из самога текста, коме јестало до осталога.

Што се тиче навода, да је сам св. Сава писао ову књигу, а за сада, нарочито правила св. Симеуну, то се огледа у овоме:

1. У 3. и 45-ом правилу стоји ово написано: „**ИСТАЧАЈЕ ТИ РАКА МИРО БЛАГОДАТЫ ВЕСЕЛЕЩИ ТВОЈЕ СИНИ ТЕБЪ ПРЕДЬСТОЕЩИХЪ.**“

2. У 4. и 51-ом међу осталим у овим речма: „**ОСТАВЫ ВЪ СЪВРЪСТЫН УѢДАН ВСЄ ЗѢММЛЪНЫЕ,**“ итд. у правилима: 38., 39., 40., 41. и 42. нарочито у речима: „**ДѢТИ БЛАГОСЛОВИ.**“

3. У 30. правилу у речима: „**ОТЕГЪУАННИЕМЪ ДРѢМАНИЕМЪ ЛЪСТЬИНИМЪ ВЪЗДВИГНИМЪ СВОИМЪ ХОДАТАНСТВОМЪ МИЛОСТИ БОЖИА, НЕДАЖДЬ МЕ ОУСНОУТИ,**“ и т. д.

4. У 32., а нарочито речима: „**О КАКО ВЪСПОЮ ТВОЕ ЖИТНIE ОУЕ, ИЛИ КАКО ВЪЗМОГОУ СЛОКО ПРИНЕСТИ ТИ? НЬ ТЫ ПОДАЖДЬ МИ КРѢПОСТЬ И РАЗОУМЪ СЛОКО И СЪМИСЛЬ; ИКО ОУ ТВОИХЪ ТВОЮ ПРИНОШОУ ТИ; ОУ БОГАТЬСТВА БЛАГОБЛАГОСТЬ ТВОЮ; ТИ БО ОБРѢТЕЕ**“ и т. д.

5. У правилу 46-ом речи: „**ВЕЛИКАШ ЛАВРА СЕЛТЕЛА ТЕ И ЖИЖДИТЕЛА И ОУЬСТВОУЛЮБЦА**

**прѣлаглю и хвалеши се по њеть непреъ
стапо молимъ тє богомоудре Симеоне, о стадъ
своемъ“ и т. д.**

Овомијко за сада о правилима св. Симеуна са додатком, да се, о овој књизи доиста тамо прича, да је писана руком св. Саве, те је с тога и чувана као највећа светиња. Ако је веровати што се говори, и ако није била цела, али је после правила св. Симеуну, стајао потпис „Савва јеромонахъ синъ ти“ и т. д. А тај је потпис са осталим листовима, на којима су се свршавала правила св. Симеуна, пре неколико година, један наш брат, вальда одадрао. Он је путујући овуда искао ову књигу, давао њеном притељаоцу приличне паре и друге црквене нове књиге и т. д. а овај се није дао, но му је допустио да је чита. Од тога доба, вели се, нема свршетка св. Симеуну. Да се овакве и овим подобне ствари и у другим местима и државама па и изображеним догађају, сведочи жалба г. Григоровића, да му је неко из некаквихстарина, при унапају ових у Русију, најбезобразније исекао многе најважније листове. Ове исекотине листова и т. д., а нарочито код српских светаца и српских ствари, виђао сам свуда и скоро у свима старим србуљама.. Рекао би човек, као да је неко нарочито само овај посао, а никако други радио и вршио. Да ли је ово нарочито са знањем и потребама учињено, или тек онако из глупости и несташлука — питање је? Напечатана у друштвеном организму Гласнику, ова правила служиће му по свој прилици као најзнатнији и најлејши украс.

**СЛОУЖБА ПРѢПОДОБНАГО ЩЦЛ НАШЕГО СУМЕОНА
НОВАГО СРЪБСКАГО.**

Месеца фебруарниа въ гг. днь.

**Венчерица на Гос. вѣка. и. б. и поемъ стих. гл. є.
по вѣ. под Радоун се.**

**1. Прѣподобиѣ ѿуе, доброу обрѣте лѣствицу юже
възидѣ на висотоу, юже обрѣте Илию колесницу
огњеноу; нь, онъ въсходиша ииѣмъ неостави, ты же
по оумрѣтвию твоемъ въ ѿуство си поуть показа
царствоющиимъ, небесни уловиуе, а земни ангеле
свѣтыльниуе ѿуство си, Симеоне блажене, моли о
спасени доѹшь нашихъ.**

**2. Прѣподобиѣ ѿуе, аще, бы ѿуство ты вѣщати!
то не бы мѣуаль глаголаты болѣзни и троуды и
слѣзи твои исправляи въ вѣроу истоу стадо си.
Ико дрѣво напаљемо оѹренниемъ твоимъ днвиши се
ангели, юднише се уловици, оужасоше се демоны
трпенија твоего, Симеоне блажене, моли о Спасе!**

**3. Силою светаго доѹха владије своемоу по-
добе се, владијство си остави, принемъ кръсть по-
слѣдова Христоу и вѣсен се въ Гороу Светоу ѿ-
ноудоу же помоћь принемъ истауаи ти рака мири
благодати вѣселеши твои сини тѣбъ прѣдъ-
стојишихъ, Симеоне блажене! Моли о спасени дашь
нашихъ.**

**4. Слава и ииѣмъ бѣ. на стих. вѣхъ истомоу гласъ
и. под О прѣславно . . . ѿуе прѣподобиѣ, мнотеуе
царство земљио ѡзбраје богатство словеса света и
та изволи хранити; остави въ съврѣстин ѿда
и все земљио красоты изысьдь въ Гороу Светоу съ**

ангелы Когоу слоужиши; моли се Христоу непрѣстано о творенихъ твою памѧтъ.

5. Слава гласъ ѿ. Прѣподобнис ѿс, гласъ Свѣтилна господиъ слышавъ, багатство и слава царствия ни въ что же вѣмъни и къ всѣмъ вѣдоупини: „възлюбите Бога и обрѣщете благодать вѣчною, и поутьте любо ѹго, да ѹгда придетъ въ славѣ обрѣщете покон съ всѣми светими.“ Тѣмъ же и мы вси вѣрно на Тр҃бъство ѹго свѣтло сътыцѣмъ се, добралио пастыра свѣтло вѣспомъ пѣсныи: радоѹи се минхомъ похвала и оутврѣденије, моли Бога о наслѣ Симеонис блажене, съхранити се стадоу твоемъ искрѣдниѹ!

6. И ини. вѣ. Ѽлоут. кан. гл. й. пѣс. Ѽ. Ѽрмос. Кодоу прошьдь иако по соѹкоу и иѣ ѹгупска и Ѽла иѣбѣже Божьствию любовию рождьси душоу оугаси пльскии похоты, ѿс, искрѣсткыиоис житиис на земли сткориивъ, Симеонис блажене!

7. Божьствины блистани вѣсмы въ срдица наша твореніимъ ти свѣтлою памѧтъ; стадо си Ѽ напасты, прѣблажене, молитвами си. Симеонис, иѣбаки.

8. Оутврѣдикъ тѣло си на земли приемъ крѣсть послѣдока Христоу, животоу сподобы се нестарлююю се на иѣсси, ѿс преблажене Симеоне!

9. Пльтию исъ крѣке ткоихъ светихъ Богъ, ѿс, слово вѣпльты се паѹе твары, дѣво Марие, ієгоже моли пльти мои страсти угаси.

10. Пѣс. Ѽ. Ѽрмос. Небесномоу кроѹгоу врхоу творуе Господи цркви жиждителю и мене оутврѣди въ любви си и желаније си краи вѣрнимъ оутврѣденије, єдинис уЛОКѢКОЛЮБУС!

**11. Цркви божије дјелатељ јави се Христоу и въ Светоју Гороу въсели се, ћује прѣподобије; тѣмь про-
сна въ добродѣлни блыстанијемъ скетаго възираје,
богоносне Симеоне!**

**12. Късъ облюбникъ дховыно тѣченије мироу и пльты
вънъ биње, богоносе, тѣмь пријемъ прѣмоудриноу слав-
коу и вѣуное ћује прнүестније.**

**13. Тѣло твоихъ болѣдијен прѣподобије добродѣлни
зреље процивте класъ, ћо негоже напаљетъ се любовнију
божествинам уеда ты божествиноу паметъ ты стварајуше.**

**14. На тѣбъ, пренестаја, всемоу виньни да и мило-
срѣдније хоте въселилти се въ уловкујској соѹштство прѣ-
слоушанијемъ нѣгнаномъ прѣждје, тобою, Богородије,
паки обновихомъ.**

**15. Свд. гл. Џ. прѣмоудростъ. Царство земљеној
остављ крѣсть свон на рамо въспријемъ и въсъ же
себе възложи къ Богоу и въ Светоу Гороу шисткова
светомоу дхоу биње прнүестникъ; тѣмь и юдотвориј
јави се, миро истакајетъ рака мошен ты, богоносе Симеоне,
моли Христа Бога грѣхомъ оставленїје податы
утвримъ те.**

**16. Пѣс. Џ. Оѹслишахъ, Господи, смотренија твојего
танију, разумехомъ дѣла твоја, и прославихъ твоје
божество.**

**17. Строујми, ћује Симеоне, сльзъ твоихъ дхев-
није страсти ѿмиљ јеси божествено бысть дховы по-
конџе, прѣблажене!**

**18. Быдѣније крѣпъко, кланиније прнисносеконно и
любовь непрѣзримоу испльни вѣрою; ћује прѣблажене
Симеоне!**

19. Благодать приемъ, преблажене, ико божи
оугодникъ истинныи, истауаетъ мощи твоихъ рака
муро благодаты.

20. Бысть унста храмъ слави божије, ись тебе бо
иць Ѹциа прѣждѣ роди се Богъ бѣзъ сѣмене неистлени-
ноу тє съблюде, унста!

21. Пѣс. є. єрмос. Въскоу мє Ѹриноу Ѹ лица
твојего свѧте неудаходен, покрила мє юсть тоужда тъ-
ма ѿканиаго; иь обраты мє къ свѧтоу заповѣден ты
поутно напра(ви).

22. Ико многоплодна лоза гроздъ проїзвите, Ѹуе
Симеоне, добродѣланіемъ божественнымъ поклоню вино
иудиави и страстьюю мыглоу Ѹ дашъ нашихъ Ѹгла-
није и срдиа вѣринихъ възвеселје!

23. На сти разлиуније զымын непримѣнны въздвиѓ
се на стадо твоє; иь того, Ѹуе, ороужијемъ кръстнимъ
и молитвою си умрѣти и миръ Ѹ Бога ти Ѹуствоу
си испроси, богомоудре Симеоне!

24. Трпенијемъ и въздржаниемъ слави къзни вр-
жие иицложи, иви се непоколебимъ въ напастехъ и
къ скрьбехъ и въ бѣдахъ разлиуныхъ, съхраније недви-
жимо владычество си својего си благоустроимъ моудро-
стю, Ѹуе Симеоне!

25. Мати дѣво Богородиџе, божијемъ просвѣщај
се дхомъ, преунстах; свѣты Пророцы свѣтними гласи
проповѣдаю; ись тебе бо Богъ слово пауе винни
слова въсели се милосрдни ради многа.

26. Пѣс. г. єрмос. Молитвоу си пролъю къ Господоу
и томоу възвѣшиоу пеуаль мою ико զъль даша мом

НАПЛЫНИ СЕ, И ЖИВОТЬ МОН АДЪ ПРИБЛИЖИ СЕ; НЬ МОЛЮ
СЕ ТАКО ИФИНОУ Щ ТЛЕ, БОЖЕ МОН ВЪЗДВ(ИГИ)!

27. СВѢТИЛО ТЕ ИМОУЩЕ НЕСЪВЛАДИНО НАСТАВЛЯЮЩЕ,
ФБРѢТОХОМЬ ПОЧЕМЬ ЖИВОНОСНИМЬ, БОГОНОСНЕ, И КЪ
ИСТИНЪ ТОБОЮ НАСТАВЛЯЮНЫ БЫХОМЬ, ПРЕБЛАЖЕНЕ СИ-
МЕОНЕ!

28. БЪДРЫНО ИЦВОЛИ БОЖЬСТВНО ПОСЛАТЫ СВѢТЬ
СПАСЕНИЮ ИЖЕ ВЪ ИОЩИ ЗЛОБЪ НЕВЪДѢНИЕМЪ ФДРЪЖНЫ
БЫХОМЬ, ПОКАЗА ВСѢМЪ СИИ СВѢТОУ И ДЪНЕКИ БИХОМЬ,
БОГОМОУДРЕ СИМЕОНЕ!

29. БОЖИА ТАЛАТЬ ЮНЖЕ ПРИЮТЬ НЕ СКРИ ВЪ ЗЕМЛИ,
НЬ ОУМНОЖИВЬ Ю ПРИЮ Щ КОГА БЛАГОСЛОВЕНИЕ, ТЕБЕ
РАДИ СЛОВЕСНОУ КРАСИ, РАЗОУМОМЪ ПРОСВѢТИ И Щ ИХЪ
ЖЕ АУЧУЕ СВѢТАНИЕ СНЯЮТЬ, ЩУЕ ПРЕБЛАЖЕНЕ!

30. ОТЕГУЛНИЕМЪ ДРѢМАННЕМЪ ЛЪСТИННИМЪ КЪЗД-
ВИГИИНИМЪ СВОИМЪ ХОДАТАНСТВОМЪ МИЛОСТИ БОЖИА
НЕДАЖДЬ МЕ ОУСНОУТЫ ВЪ ГРѢХОВИИ СМРТЫ, ПРЕД-
СТАВЛЕМЪ ТЕ И НАСТАВНИКА СВОЕМЪ ЖИВОТОУ ВСИ ИМАМО.

31. Конд. гл. Є. под ТЕЧЕНИЕ . . . Иго Христово
ПРИЮМЪ, СИМЕОНЕ, И ТОГО КРСТЬ КЪЗЕМЪ ПОСЛЪДОВА ЮМОУ
НАСАДЖДЬ СЕ ВЪ ДОМОУ ГОСПОДИН, ПРОЦВЫТЕ ТАКО ФИНИКЪ.
ТАКО КЕДРЪ И ЛИВАНЪ ОУМНОЖИЛЬ ЮСИ УЕДА ТВОІ, МЯЖЪ
ЖЕЛАНЕН ДХОВИИХЪ, УЮДОТВОРІЦЪ БО ІАВИ СЕ, ХРИСТА
БОГА МОЛН ИЕПРѢСТАНО ѡ ВСѢХЪ НАСЬ!

32. Икос. О БОЖЬСТВИИИЕ ВНШНЕЮ ПРЕБОУДРО-
СЫ ИСПЛЫНИ МИ ОУМЬ МИВЪ ИНЩОМОУ, ѡ КАКО ВЪСПОЮ
ТКОЈ ЖИТЫЈ, ЩУЕ, ИЛИ КАКО ВЪЗМОГОУ СЛОВО
ПРИНЕСТИ ТЫ? НЬ ТИ ПОДАЖДЬ МИ КРѢПОСТЬ И
РАЗОУМЪ СЛОВО И СЪМНІЛЬ; ТАКО ѡ ТВОИХЪ ТКОЈ

приношу ти. **О** багатство благоблагость твою; та ко обрите и кинула въ преустины врхъ сконе полуоун же лисма, сквтылникъ божественны яви се проскыплю въселеноую бѹстька си, тьмъ и мракъ греховны бѓнакъ, свете, съ више испроси ми благодать дхокноую, имаши ко држновление къ Христоу, Христа Кога молити непрестано о всѣхъ насы!

33. Пѣснь 5. срмос. Божихъ съхождениихъ огњи въ
устидѣ се Кавилонъ дрскас, сего ради броци въ пеши
радованною ногою яко въ сквтс анковахоу поюще:
бѹтица нашихъ Божје!

34. Яко да вишице царство принамеши и славу
изреуеноу закономъ покоривъ се владыцѣ заблудшес
въдиска и обрите и на рамъ скони въдемъ, прѣблажене,
яко пастиръ приведе въ бѹградоу поклонис,
бѹе Сумеоне!

35. Съ вишиими силами, бѹе, предстоје живому
Когоу югоже и слакою оукрасицъ се распаливъ се блажене
огњемъ дхокнимъ сластини каль ѿмыкъ и бысть
кандало въ коню благоузданоу, господски благопри-
истно, когоносе Сумеоне!

36. Слакоу некрадомоу, багатство исподивисмо
моудре, добродѣлание приемъ словеси оукрасицъ ра-
зумомъ проскѣтицъ оумъ, изъ него же уодеса сквтла
послаютъ се, бѹе блажене, вѣрнымъ слоухъ, въ истину
озараютъ сквтьло.

37. Једини, јединого б троице породила юси въ
дкъ соѹстївъ въ съставъ видимъ једини, Дво, јемоуже
поисъ: благословенъ Когъ!

38. Пѣс. фі. єрмос. Седми седмицею пеъшь халъдѣнски моѹнтель богоутинимъ лютѣ, иако раждеже силою лоѹшшю, спасенїе же виðевъ творионѹбавителю въпнѧше: дѣти благослови!

39. Божьстvenаго свѣта нсьпльненъ бывъ, ѿуе, божьстvenи славѣ тви се поконще, изъ иегоже свѣта божьстvenаго млынне лоѹе подающъ вѣрныхъ лице просвѣщающе, православною вѣрою тьмоу іеретнуцкую прогоне въпнѧше: дѣти благословите!

40. И въж — прогризен за једну реч пергамен — блажене прѣбивъ, иако вътори аврамъ и д. . . . мъ по конъунѣ благодатию божнею, рака мощнѣ твоихъ иудливају юдесса днвнаш, вѣрою проснѧкъ и съ ангѣлами слави съвѣкоѹпи се, поꙗш: дѣти благословы!

41. Просвѣти, богоносе, ѿ троније свѣтомъ разоумнѣмъ блистају срдица вѣрныхъ, тьмоу иевѣрна проглавъ, цркви православною вѣрою съдрѣже, вѣроу иако брѣније, крѣсть иако ороѹжније, любовь иако и щитъ, иако мъу слово божије, Симеоније, поꙗш: дѣти благослови!

42. Строѹи намъ жива тви се, пресвѣтама ѿтроковије, ѿ иегоже оѹмрщленї напившш се, животъ прѣобрѣтају въпнѹш: дѣти благословите!

43. Пѣс. фі. Оѹдини се оѹбо иебо и земла и оѹжасош се коныци иако Когь уловекомъ тви се пльтију и урѣво же твоје пространнѣнши иебысть, Богородије, тѣмъ тє Богородије ангели и уловекъ унисоудуенна вѣлујују.

44. Виðеты сподобы се, ѿуе богоносе, иже надеждею ты и любовнаш, иегоже ѿко не виðъ ни оѹхो

СЛНША НИ НА СРДЦЕ УЛОВЕКОУ ВЪЗНДОШЕ КРАСНЬ ІВН СЕ
БОЖЬСТВЫНИИИ КРАСОТАМИ ДОБРОДѢЛННІЕМЬ, СИМЕОНЕ БЛА-
ЖЕНЕ, КРАСНОМОУ ВЛАДНЦЪ РАДОСТНО ПРЕДЬСТОНШН ѩ
СТАДЪ СВОЮМЬ НЕПРЕСТАН, МОЛН СЕ!

45. ДЬНЬСЬ РАДОСТНО ЦРКВН ТВОМ ПОУНТАЮТЬ ЖИ-
ТЫЕ ТВОЕ И ПРИНОСНТЬ ТЫ ВЕСЕЛО ПѢННІЕ СЪВЬКОУПЛАЮЩЕ
ДХОВНАМ ТВОМ УЕДА РАДОСТНО СЛАВЕШНМЬ ТЕ, БЛАГО-
ОУХАНИ, БЛАГОДАТНО ТВОМ РАКА ВЕСЕЛЕШН ТВОЕ СИНИ
ТЕБЪ ПРЕДЬСТОЈЕЦИЕ ПОМННАЮЩЕ ПРѢПОДОБНЕ АНГЕЛ-
СКИ ТВОИ ЖИВОТЬ, ПОДАННОЮ ТИ СВѢТЛОСТЬ И СЛАВУ, ПРЕ-
БЛАЖЕНЕ СИМЕОНЕ!

46. ВЪПНЮТЬ ТЫ ХАЛЬНО ТВОМ ВСЄУСТНАМ ВЕЛИ-
КАМ ЛАВРА СЕЛНТЕЛАМ ТЕ И ЖИЖДНТЕЛАМ И ѩУСТВОУ-
ЛЮБЦА ПРЕДЛАГАО . . . УДРЕ И ХВАЛЕШН СЕ ПОЮТЬ НЕ-
ПРЕСТАНО МОЛНМЬ ТЕ, БОГОМОУДР Е СИМЕОНЕ, ѩ СТАДЪ
СВОЮМЬ ПРИЛѢЖНО ПОМОЛН СЕ ТКОНХ ТРОУДОВЬ ПОЛУЧУНТЫ
ПРИСНО И СЪХРАННТЫ СЕ СТАДОУ ТВОЮМОУ НЕВРѢДИМОУ!

47. БРАКОУ НЕНСКОУСНАМ РОДН ИАКО ВСЕХЬ БОЛЬШИХЪ
ЗЕМНИХЪ БОГА БО ВСЕН ТВАРН И ТВОРЫЦА ВЪ СВОИМЬ УРѢВЪ
ВЪМЪЩЬШН; ТОМУ ПОМОЛН СЕ МИЛОСТИВНО, ІЕДИСТВОМЬ
МИРД БЛАГОУСТРОЈЕНИЕ И ТИШИНГ ЦРКВАМЬ ПОСЛАТЫ И
СЪХРАННТЫ СЕ НАМЬ ѩ ВСАКОЈ БѢДН И СКРЪБН.

48. СВѢТ: НЕБО СЪ ЗВѢЗДАМИ ОУ КРОУГ: СЪ НЕБЕСЕ, СЪ
СЛАВОВѢНЬУДННІЕМН ИЗЬ РОУКИ ВСЕДРЖИТЕЛЬ ПАМЕТЮ ПРАЗ-
НИКА СИ ѩУСТВИЕ СИ ПРОСВѢТИН, СВЕТЕ СИМЕОНЕ, ПОЮ-
ШИХЪ ТЕ СПАСАН.

49. На хвал. Господа. Стих. гл. и. О прѣсл. . .
ПРѢПОДОБНЕ ѩУЕ, ХРАМЪ СВѢТИ И ІВЫ СЕ ПОСТОМЪ И МО-
ЛНТВАМИ ЮЖЕ ПРИЮТЫ ВЛАДНКА МИЛОСТИНЕЮ ЖЕ КЪ НИ-
ШИМЬ ПРАВОВѢРНЮ НАСТАВЛННКА; ТѢМЬ ТЫ БЛАГОДАТЬ ДАСТЬ

и светама рака мошени твоихъ миро благоуханиемъ, ѿуе Симеоне, моли се Христоу непрѣстально о творешихъ ти памѧть!

50. Прѣподобиye ѿуе, любве божије прииѣмъ въ Гороу Светоу вѣниде, ико Монси богоиници и божије бла-датије насищивъ се, богоугодре, радоуге се тешаше къ подвигу Христоу Богоу нашемоу и на небеснамъ вѣчно-снми и светилникъ наਮъ на земли тви се, ѿуе Симеоне, непрѣстано моли се о стадѣ своемъ!

51. Слав. Богоу на стих. ввх. и светомоу гл. г. Прѣ-
подобиye ѿуе, мнотеуе земльноје царство и збраль јеси
богатство словеса светама и та изволы храниты остав-
ль съврѣстни уеда и все земльни красоти и въ
Гороу Светоу и съ ангели Богоу слоужиши, ѿуе Су-
мѣоне, непрѣстано молити се Христоу Богоу о творе-
шихъ ти памѧть.